

opfattelse hopper af, er, når man så begynder at konkludere. For konklusionerne blev jo modtaget af den unionsivrige presse under overskrifter som »Danmark kan blive koblet af EU-toget«, altså underforstået, at der nu skulle ligge en dokumentation for, at Danmark ikke har tilstrækkelig indflydelse i EU.

Og det er jo en lidt bagvendt måde at se tingene på. For da den danske befolkning traf den meget flotte beslutning, som i den engelske presse dengang blev videreformidlet under den flotte overskrift »The vikings are sailing again«, foretog danskerne jo noget usædvanlig flot og modigt, nemlig at turde modsætte sig det, der var den brede flertalsopfattelse i EU.

Der var et lille, men modigt folk, der turde gå imod det, som magthaverne prøvede at presse ned over hovedet på dem. Og selv om der er nogle, der i dag forsøger at efterlade det indtryk, at det ikke rigtig har haft nogen betydning for Europa, så er det vores vurdering, at det har haft en overordentlig stor betydning for Europa.

Og derfor kan man sige, at det er lidt absurd at tale om, at Danmark har mistet indflydelse, fordi vi har haft de fire forbehold. Vi tror faktisk, at lige præcis de fire forbehold har været med til at bremse de alt for unionsivrige i Europa, og derfor har vi måske haft langt større indflydelse ved at træffe den beslutning, end vi ville have haft, hvis vi ikke havde gjort det.

Men i forhold til de fire forbehold er det jo altså en beslutning truffet af den danske befolkning, ved en folkeafstemning oven i købet, og dér er det jo naturligvis sådan, at når en befolkning træffer den beslutning, skal den ikke alene efterleves, men så skal man altså også gå ud fra, at det er en beslutning, der er truffet, fordi befolkningen ønsker, at det skal være sådan. Og derfor er det jo ulykkeligt, at man hele tiden prøver at undergrave de fire danske forbehold.

Når man bruger rapporten fra DUPI til at konkludere, at EU ikke er på vej mod en politisk union, er det i vid udstrækning bakspejlsbetragtninger. For ser man på det, der foregår netop i disse dage, ja, så kan man se den franske premierminister Jospin, der fremlægger en plan for det næste halve år for EU's formandskab. Øget politisk samarbejde bliver et af hovedområderne, når den franske regering skal overtage EU's formandskab med en styrkelse af det politiske samarbejde. Dér vil Jospin indlede en undsætningsaktion for bl.a. for at redde euroen.

Den tyske udenrigsminister Fischer opfordrer til et politisk integreret Europa arbejdende mod en føderation, og nogle har udlagt det som sådan en fristil for Fischer, men situationen er jo den, at det er en ganske nøje planlagt aktion, for ganske hurtigt gik franske politikere ind og erklærede, at de var stort set enige.

Det, vi bekymrer os om, er, at der ikke er langt flere europæiske hovedstæder, der har råbt vagt i gevær og sagt: Det er ikke den udvikling, vi ønsker. Og vi er overbevist om, at det simpelt hen er, fordi man er ved at sætte den nye politiske dagsorden. Og når de store ankerlande, Tyskland og Frankrig, er enige om, hvilken retning Europa skal udvikle sig i, ja, så plejer det desværre også at blive sådan. Og dér mangler der vikingemod hos de danske ministre til ved forhandlingsbordet at modsætte sig.

Ser vi på de planer, der ligger i Kommissionen for, hvad de vil inden for den næste 5-årsperiode, ja, så har vi også under andre debatter grundigt dokumenteret, at det så sandelig ikke er et Europa, vi ønsker.

Så DUPI-rapporten er udmærket til at se baglæns og til at blive klog af, men den kan ikke bruges til at konkludere noget som helst i forhold til fremtiden.

Og lad mig til sidst sige i forhold til de fremsatte forslag til vedtagelse, at det forslag til vedtagelse fra hr. Frank Dahlgaard og det fra hr. Kristian Thulesen Dahl vil vi kunne støtte fra Frihed 2000, mens det forslag, unionstilhængerne har fremlagt, kan vi naturligvis ikke støtte.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg er meget enig i de betragtninger, der blev gjort fra hr. Kim Behnkes side her omkring DUPI-rapporten, og skal tilføje noget omkring retorikken, som den også er faldet lidt for. DUPI-rapporten opererer jo med det her begreb A- og B-medlemmer, og på det pressemøde, der var oppe i Europaudvalget her forrige mandag, snakkede man jo også om toget, der kører, og om at stå tilbage på perronen, om kernelande og om at være i periferien.

Og hvem vil stå tilbage på perronen, når toget kører? Jamen altså, hvis toget kører i en forfærdelig retning og i afgrunden eller støder ind i et andet tog, er det jo godt at stå tilbage på perronen. Hvis kernelandene har store problemer og kernen altså i virkeligheden er vældig problemfyldt, er det da meget godt at være i periferien.